

Tilfældet giver fantasien plads

TEATER: Inden publikum bliver lukket ind til »Kort over glemte forbindelser«, lyder det fra trappestenen, at forestillingen vist er en soap.

Anmeldelse

■ Teater

Af Knud
Cornelius

Fra tv ved man, at soap er en (amerikansk) betegnelse på overdreven satire og fri fantasi, eller hvad man nu vil, og Ghita Makowska Rasmussen har med sin tekst boltret sig i formen og - sam-

men med ensemblet - gjort en begrædelig tilstand uhyre komisk.

For tilværelsen er jo komisk! Vi løber rundt og prøver at gøre os kloge på forløbet ved at være velovervejede og kende reglerne. Og så bestemmes livsforløbet alligevel af tilfældet - af det uberegnelige, det ubesindige, det uventede. Manuskriptet til tilværelsen er en krøllet bunke kopiark i uorden.

Tilfældet bliver en barriere, som det siges i forestillingen, men også en vidunderlig uberegnelig faktor, som man må være taknemmelig for. Hvis ikke det uventede og uforståelige skete, ville tilværelsen blive keeeedeelig.

Lige det teatret kan

Teater Faar 302 i Toldboldgade er sådan set også en soap: En kælderfoyer med stejle trin og en »høj stue« ovenover i et beboelseshus. Der kan akkurat klemmes 48 tilskuere ind ad gangen,

og der er næppe en scene, måske bare gulvet fra et nedlagt køkken og toilet, der draperes med gardiner, og den virkningsfulde niche er en vindueskarm inden blandede ruder ud mod baggården. Publikum sidder som høns på hjald på hævede forlystelsesrækker, og helt bagude under loftet er teknikerpulten. Hvis publikum hurtigt får det hedt, må teknikeren være drivvåd af sved.

Men nedenfor, i projektorlyser og mellem scenens gardiner, kan der spilles af livsens lys, og i denne nyeste forestilling kan man få det til, hvad det skal være. Dramatikeren fokuserer på »mellemrummet mellem fantasi og hverdag, identitet og verden«. Det er lige det, teatret kan: Hvis man fra tilskuerrækkerne tror at se en lettere opgivende instruktør forsøge at finde hoved og hale i manuskriptet til de tre rollehavende, der er en prins og et par tvillinge-

skønheder, så er drømmen allerede på færde. De bærer ikke masker, men parykker og kappe og strutskorter, og instruktøren er selvfølgelig i ærmeløs undertrøje og joggingbukser, for han er jo på arbejde. De tre andre er fantasien, den frie flugt.

Lykkedrømme

Og publikum er lynsnart med på spøgen, for alle er kommet fra den velkendte verden ind i fantasiens rige, hvor længsler og lykkedrømme flagrer frit, og hvor det er som at få stjålet sin slikkepind, hvis man pludselig aner virkeligheden bag udklædningen.

Kortet over de glemte forbindelser kunne altså være feberdrømmen om at komme videre fra den fantasiløshed, der findes ude på gaden, på arbejdspladsen og hjemme, hvor ting er sat i system og alle koder er knækket.

Det bliver en lykkelig forestilling, skabt ud af intet, synes det, men med fangarme

Ulver Skuli Abildgaard forsøger desperat at få styr på historien i »Kort over glemte forbindelser« foran Sophia Zinkernagel og Betina Nydal som de (næsten) identiske drømmepiger. Foto: Karoline Lieberkind

langt op i det lyse forårsunivers. Ulver Skuli Abildgaard som instruktøren, Peter Zandersen som prinsen og Sophie Zinkernagel og Betina Nydal som de skønne feer leger med tilskuerne og hinanden i venten på, at nogen vil kysse frøen, så den virkelige prins kan stå frem fra fantasierne.

Og dette var så kort og godt de forbindelser, som Ghita Makowska Rasmussens kærlige og absurde tekst fik

sendt videre til 4. række, bundtet med stor indlevelse og sans for overrumplende præcision af Emil Hansen som forestillingens fantasirige og livskloge instruktør.

»Kort over glemte forbindelser« af Ghita Makowska Rasmussen, iscenesat af Emil Hansen (Teater Legios gæstespil i Teater Faar 302, København - varighed: 1 time. Opføres til den 10. juni)